

години и смъртта на царь Петра. Съвременникътъ на тия събития Лъвъ Дяконъ разказва, че когато въ 968 г., въроятно презъ лѣтото, Светославъ съ своите руси нападналъ и разбилъ българитѣ на долния Дунавъ, силно огорчениятъ царь Петъръ получилъ „епилептична болестъ“, следъ което той живѣлъ още „малко“ време и умрѣлъ. Водени отъ празднуваната на 30 януарий памет на царь Петра, историците поставятъ смъртта на царя въ началото на 969 г., 30 януарий. Другъ пъкъ византийски историкъ, Йоанъ Скилица, който дава тъй голѣми подробности за онова време, за смъртта на царь Петра поменава само, че тя последвала „малко следъ“ възобновлението на мира между България и Византия, събитие което се отнася обикновено къмъ 963 г. Нито Лъвъ Дяконъ, нито Скилица, нито другъ византийски изворъ не поменаватъ царь Петра като монахъ, а нашите служби и другите по-рано издредени домашни паметници, на противъ, изрично изтъкватъ неговото монашество. Не бива да се смята, че царь Петъръ, по срѣдновѣковенъ обичай, е приель монашество само предъ смъртта си, защото въ службите ясно се сочи, че царътъ-монахъ е живѣлъ като действителенъ монахъ въ манастиръ и тамъ оставилъ писомци и благи спомени за своя **добрии оустакъ**. Освенъ това, има цѣла група религиозно-нравствени поучения, чийто авторъ ще да е билъ самъ царь Петъръ, който тамъ е назованъ различно: **Петъръ иноокъ**, **Петъръ царь**, **Петъръ иекон**, **Петъръ ур'орицъ**, **Петъръ недостоинъ** и пр. Рускиятъ славистъ Соболевски право се досъти, че тоя писателъ ще да е билъ българскиятъ царь Петъръ. Въ едно отъ тия слова, ръкописъ въ Рилския манастиръ, XIV в., се четатъ размисления, които силно наумяватъ психиката на краткия царственъ монахъ и политическото състояние на тогавашна България. Тамъ авторътъ говори: **Виждъ бо сконма "Очума" все злое въ жити съмъ . а добра ни мало . не виждѫ бо обрзъ вѣтъ на сеѧ . . . мнозы бо въ сѣн гонителѣ соѹ . и монументелїе и блазнителїе . и метежнин . иже ни сами жику добре . и иже иже даде . и силою тѣлесною хвалеще . и праведни мнют се . и множествомъ "Оржія конинскаго силнинши се творать . а не на вѣтъ силоу упояютъ . . . и неразумнин улци и несмыслнин кто въ създа ? . . . како не разумлюютъ вѣтъ сны . и вѣтъ стежанія . вѣтъю волю , власт**